

Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete
Operaházi Dolgozók Független Szakszervezete

Magyar Állami Operaház
1061 Budapest Andrásy út 22.

Tisztelt Cím!

Az utóbbi idő történései okkal váltanak ki visszatetszést mindazok körében, akik ezekről tudomással bírnak. A velünk példaként megosztott alább sorolt események úgy ítéljük, a fellépésünk szükségességét kellően és okszerűen indokolják.

Dr. Ókovács Szilveszter 2026. október 8-án a Kossuth rádió „Felkelő” című műsorában a maga vastag bőrét menteni igyekezve, nem törődve szavai súlyos következményeivel a nagy nyilvánosság előtt igaztalanul, a társulatért kiálló a sztrájkban zászlóvivő művészeket a zene világában ellehetetleníteni akaró lealacsonyító kijelentéseket tett.

Önmagát az Operaház császárájának képzelve, királyi többesben, kéjjel előadott arcátlan monológja az adófizetők pénzét felemésztő harcos közönségvédelemben kulminált, miután nagyképűen előadta, inkább fizetünk, csak a nagyérdeműnek ne kelljen őket elviselnie. (Értsd jól. Az operaház főigazgatójaként, ne kelljen őket elviselnem.)

„Utolsó perek, még nem értek véget, egy nyugdíjba vonuló bírónő utolsó perei voltak. De nekünk az is megéri, ha alkalmatlan személyeknek inkább fizetünk valamit, semmint ott tartjuk őket a társulatban, és alkalmatlankodásukat kelljen végig néznie a közönségnek emelet helyáron.”

„Alkalmatlanságukról” - az állítás hazugság lévén - szó sem eshetne. A közönség előtti pocskondiázásuk pedig nem csak az érintett művészek, hanem a Magyar Állami Operaház jó hírnevét is jelnetős mértékben megtépázza. Talán sürgősen elmagyarázni miért is.

Egyébiránt úgy véljük az elbocsátottak jobbára szeretett főigazgatót zavarták, mert hatalmi mámorában miattuk nem tudta elérni a hön vágyott katartikus élményt.

Megjegyezzük, hogy dr. Ókovács Szilveszter által rendre kipellengérezett művészek, közöttük, a főigazgatóval és a balettigazgatóval szembeni kritikát megfogalmazott levél mintegy száz aláírója, megtisztelő címeiket, kitüntetéseiket tehetségükkel, tudásukkal, szorgalmukkal több évtizedes elismert művészi munkájukkal méltán érdemelték ki, nem pedig a média által még mindig ki tudja miért dédelgetett - előlünk gyáván rejtőzködő - hordószónok DPK vitéz, nemzeti ellenálló „nagylegény” a szédítő, alkalmasságot nélkülöző karrierjének, kovácsának és védelmezőjének, a volt miniszterelnök és családtagjai szolgai talpnyalása, kiszolgálása, a mindenkin való könyörtelen átgázolás, a mindenhez értő, pökhendi, nagyképű, arrogáns, narcisztikus, képmutató, irgalmat nem ismerő bosszúálló zsarnoki viselkedés, jogtiprás, gátlástalan hazudozás stb. jutalmául kaptak.

A tehetségének hiányát feldolgozni képtelen - e tekintetben kétségtelenül szánni való - főigazgató, az Operaház művészeivel szemben, akik közül számosan méltán hazánk művész társadalmának zászlóvivői, elfogadhatatlanul a Magyar Állami Operaház főigazgatójához méltatlan módon nyilvánul meg és viselkedik. Céljai elérése érdekében gátlástalanul tobzódik a megalázásukra, lealacsonyításukra alkalmas kifejezésekben és az évek során intrikában szerzett gyakorlat eredményeként fondorlatosan összerakott mondataiban, csúsztat, vagy egészen egyszerűen hazudozik.

(Egyébiránt a csatolt felvételt meghallgatását követően érdemes elmerengeni, mennyiben alkalmas a magát oly kiválónak tudó főigazgató mások művészi teljesítményének figyelembe vehető értékelésére. Az arra érdemeseket illető, ám a kegyúr jóvoltából elbitorolt státusz a tehetséget és a hozzáértést képtelen pótolni.)

Solymosi Tamás balettigazgató az Operaház színpadán történt a Magyar Nemzeti Balettintézet által bemutatott előadás közben, egy öltöztető munkakörben foglalkoztatott közmegebecsülésnek örvendő munkatársát indulatos hangnemben és emelt hangerővel (üvöltözés) trágár kifejezések özönét a szerencsétlen megalázott emberre zúdítva szégyenítette meg és vonta felelősségre. A fültanúk példaképpen egybehangzóan idézik balettigazgató szavait: *„az öltöztető, dögöljenek bele a munkába!”*

A hajdan volt laktanyák és hírhedt nevelőintézetek világát megidéző jelenet a környezetükben tartózkodókban megütközést keltett. Olyannyira, hogy a magáról megfélemezett igazgató megfélemezésére kénytelenek voltak közbelépni, és az esetről beszámolni közvetlen feletteseiknek.

A tolerálhatatlan vezetői viselkedés így a főigazgató tudomására is jutott, mégis, - vagy éppen ezért - a több mint egy hete történt szégyenteljes verbális abúzus elsorvadni látszik. Reakciónak, retorzióknak nyoma sincs, a „nincs itt semmi látnivaló, lehet tovább haladni” ars poeticát hirdető, arrogáns, fennhéjázó kivagyiságot megjelenítő lelkület egyenes következményeként. Holott az „etikai kódex” az operatuttin továbbra is jól hozzáférhető, így az Operaház vezető kiválóságok által is tanulmányozható.

A társulat sajnos már évek sokasága óta szenved e levélben nevesített uraknak az alárendeltjeikhez való viszonyulását. Amely lelkület végső soron a vagy jogellenes, vagy etikátlan elbocsátásokban, a bírósági eljárások sokaságában manifesztálódik - melyeket az Operaház sorban elveszít. Lényeg a megfélemlítés a megalázás a megtorlás, hogy a társulat ne felejtse, hogy hol lakik a királyi kapun ki-be járkáló Úristen és az ő arkangyalai.

Úgy hírlík, hogy amikor a balettigazgató éppen nem hangoskodik, akkor - ahogyan két évvel korábban a szakszervezeteink elleni fellépése során is tette - a balett művészek közül - a harmadik emeleten megszokottak szerint, természetesen kizárólag önkéntes alapon – csendes szóval levélírókat toboroz. Úgy gondolja, hogy az ő cselekedeteit is vizsgáló etikai bizottság véleményét számára kedvezően tudja befolyásolni a személyét írásban magasztalók tengernyi sokasága.

A Zeneakadémia egyik tanszékvezetői állásából szégyenszemre kipenderített **Almási-Tóth András**nak, aki viselt dolgai ellenére gyaníthatóan a főigazgató felé nem véletlenül táplált szimpátiájának jóvoltából még mindig az Operaház művészeti igazgatójának mondhatja magát, levelünkhöz csatolt, Németh Judit művésznővel szembeni penetráns kirohanása pedig már a válaszra sem méltó szintet elérte.

Fentiekben említett fertelmek okán az Mt. szerinti konzultációt kezdeményezünk.

A konzultáció során el kívánjuk érni, hogy munkáltató a kifogásolt magatartásuk okán határolódjon el az említett személyektől és velük szemben az elfogadhatatlan és a beosztásukhoz méltatlan cselekedeteik súlyának megfelelő mértékű szankciókat alkalmazzon, illetve dr. Ókovács Szilveszter vonatkozásában azok kiszabását indítványozza a munkáltatói jogkör gyakorlója felé. Különösen figyelembe véve azon nem elhanyagolható tény, hogy mindhárman a Magyar Állami Operaház társulatának vezető állású munkavállalói, mi több egyikük az intézmény még jelenlegi főigazgatója.

A munkáltató szólítsa fel dr. Ókovács Szilvesztert és Solymosi Tamást, hogy az általuk mélyen megalázott munkatársak felé a Társulat előtt fejezzék ki őszinte megbánásukat. Kérjenek tőlük bocsánatot és egyben tegyenek fogadalmat arra, hogy a jövőben velük szemben nem Tomóceusz Katatikiként, hanem emberként fognak viselkedni. Almási-Tóth András esetében elég, ha fentieket csupán művésznő elleni kirohanását tartalmazó felületen teszi meg.

A munkáltató hátrányos jogkövetkezmény fenyegetés terhe mellett tiltsa meg, hogy bármely vezető állású munkavállaló, vagy munkahelyi vezető a hivatali hatalmával visszaélve bárminemű szívességet kérjen, várjon el, követeljen, illetve fogadjon el a nekik alárendelt munkavállalóktól.

Egyben tisztelettel kérjük, hogy a konzultáció során adjanak tájékoztatást az október elején, az Operaházban tartott, BMW 7 Limousine bemutatásához kötött, a csatolt bonyolítási infó szerint 120 fős gálavacsora Operát terhelő költségeiről illetőleg a rendezvényből származó bevételeiről.

A megfelelő képviselettel folytatott egyeztető tárgyalás kezdetének javasolt időpontja:

2026. október 15-én 12:00 óra,

helyszíne a munkáltató által megjelölt hivatali helyiség.

Budapest, 2026. október 11.

Üdvözlettel:

Rotter Oszkár
MZTSz

Bárány Balázs Péter
ODFSz